

עלון מס' 326
כ"ד אייר ה'תשע"ד

במדבר

"וַיַּעֲשׂוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל...
כִּן עָשׂוּ"

כאשר אדם מקבל
על עצמו קבלה
בעבודת ה',
אף כי תהיה
למעלה מהשגתו,
אם יקבל ויחליט
לקיים קבלתו
בלב שלם,
הקב"ה יתן לו
כוחו על אנושיים
ליישם קבלתו.

"כל זכר לגולגולתם"

הגבר נקרא זכר,
שתפקידו לזכור את
כל לילאודו...
ובחרת בחיים

צריך שתהא
תכלית כוונתו
בעסק התורה
לא בשביל לדעת
מה כתוב בה
בלבד, אלא על
מנת לידבק על
ידה בה.

"נפש החיים"

הדלקת הנר: 19:17
יציאת השבת: 20:12

חומרי בניין וקרימיקה
אדירם
סניף צומת ראם
08-8602602

לה"י

"מחודדין בפיר"

שיהיו דברי תורה

"וידבר ה' אל משה במדבר סיני"

ניתנה התורה בשלושה דברים, באש במים ובמדבר. התורה נקנית בעמל וביגיעה.

כאשר יושבים ישראל לאכול עליהם לדבר ביניהם דברי תורה כפי שמורה המשנה באבות: "שלושה שאכלו שולחן אחד ולא אמרו עליו דברי תורה כאילו מזבחי מתים אבל שלושה שאמרו עליו דברי תורה כאילו אכלו משולחן של מקום"

ולכן מיד כאשר מתיישבים לסעודה מגיע הזבוב ומזכיר להתחיל לדבר דברי תורה שאם לא יאלץ הוא לפתוח בשירה, ומשום כך כאשר האישה השונמית ראתה שזבוב מעולם לא עלה על שולחן של אלישע הנביא, הבינה שהוא אינו צריך כלל תזכורת וראשו שקוע בלימוד גם כאשר הוא אוכל ואם כך ידעה בבירור שאיש א-לוהים קדוש הוא. נלמד תורה על שולחנו ונראה נפלאות.

מתוך 'ומתוק האור'

ה"בן איש חי": בדרך כלל, כשאדם מתחיל לאכול מיד מגיעים זבובים ומתעופפים סביב השולחן. על פי הבנתנו הדלה והפשוטה אנו סבורים שפשר משיכתו של הזבוב לאכול היא משום חיבתו למתוק ומפני רעבונו הגדול. אך ה"בן איש חי" חושף בפנינו את תפקידו בבריאה המתגלם במעוף זה.

בפרק שירה נאמר מה אומר כל נברא ונברא לפני ה' וכיצד הוא משבח את בוראו ומובא שם שבשעה שישראל בטלים מן התורה אומר הזבוב: "קול אומר קרא ואמר מה אקרא כל בשר חציר..."

"דע מזה למעלה ממך" (פ"ב מ"א)

כל מה שבא עליך מלמעלה, בין דברים טובים ובין דברים לא טובים, הכל בא ממך, ואתה הוא הגורם לטוב ולהיפך. ובחרת בחיים

"וַיַּעֲשׂוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל כֹּכַל אֲשֶׁר צִוָּה ה' אֶת מֹשֶׁה כִּן עָשׂוּ"

מעשה באחד שהלך מארץ ישראל לבלל, והנה כשהיה אוכל לחם ראה שתי ציפורים רבות זו עם זו, והרגה אחת מהן את חבירתה. הלכה הציפור החיה והביאה עשב מסוים והניחה על פי המתה והחייתה אותה.

אותו האיש נטל את העשב והוא שנפל מפיו של הצפור, ורצה להחיות בו את המתים. כשהגיע לסולמא של צור (שם מקום), מצא אריה מושלך מת. רצה אותו אדם לנסות את העשב, הניחו על פיו של האריה והחייה, עמד האריה ואכלו.

הלקח עברנו הוא, הקב"ה משפיע על האדם עזרה משמים כדי שיוכל להתעלות ולהגיע לדרגות גבוהות, ומה עושה האדם? משתמש בזה לא למטרות חשובות, כקרח ובלעם נתנו להם כוחות על טבעיים, והשתמשו בזה במקום שאינו ראוי, כאדם שהחיה את הארי ולבסוף מת, הוא קלקל לעצמו. וכן הוא אצל כל אדם, בכוחות שנתנו לו משמים יכול להשיג מעלות רמות, ומאידך, יכול לנצל כוחותיו אלו להשחתת העולם, כלשונו של ה"חובת הלבבות": כי החכמה, כשמנהיגים אותה על דרכה תהיה הרפואה לכל מדווה, וכשנוטים בה מנתיבתה תהיה מדווה כולל שאין לו רפואה ולא ארוכה, והדבר תלוי רק באדם עצמו.

מתוך 'אוצרות התורה'

זכות הלימוד בעלון לעילוי נשמת אוריה בת איילה ת.נ.צ.ב.ה.

ניקיון המקום לדבר שבקדושה

פינת ההלכה

הרב דב ניסים שליו"א,
ראש כולל "פורת יוסף"

כתוב "וכיסית את צאתך..." ולא

יִרְאָה בך ערות דבר" מכאן למדו רבותינו שאסור לומר דבר שבקדושה, כגון קרית-שמע, תפילה, לימוד תורה, ברכה, כנגד צואה או דבר ערוה. ולפיכך:

א. אסור להוציא בשפתיו או אפילו להרהר בדברי קדושה, במקום צואה או מִי־רגלים או כל דבר שהוא מסריח, עד שיכסה אותם.

ב. צריך להיזהר בכל מקום שיש להסתפק שמא יש שם צואה או מִי־רגלים, שלא יאמר שם שום דבר שבקדושה, עד שיבדוק את המקום.

ג. תינוק עד גיל שנה, אין צריך להרחיק מצואתו או מימי רגליו, כיוון שאינם מסריחים כל כך.

ד. קטן שעשה צרכיו ב-'טיטול' ואין מריחים ממנו ריח רע, מותר לומר כנגדו דבר שבקדושה.

ה. צואת חתול מרחיקים ממנה. ושאר צואה של־בהמה חיה ועוף, אין צריך להרחיק מהן, אלא אם כן הם מסריחים.

ו. עד כמה מרחיקים? אם הצואה מאחוריו או מצדדיו, צריך להרחיק ממקום שכלה הריח, ארבע אמות (2-3 מטר).

ואם הצואה מלפניו, צריך להרחיק עד שאינו יכול לראותה. ואפילו כשהוא אינו מריח (כגון שאפו 'טומס') או בלילה שאינו רואה, צריך להרחיק כשיעור זה.

ז. מי שיצא ממנו ריח מלמטה, אסור בדבר שבקדושה עד שיכלה הריח. ואם יצא מחבירו, גם־כן צריך להמתין, אלא אם עוסק בלימוד תורה, שאז אינו צריך להמתין בשביל ריח שיצא מחבירו.

ח. כל מקום גלוי בגוף האישה שצריך מהדין לכסותו, אסור לאיש לומר דבר שבקדושה כנגדו, בין שהיא אשתו או אישה אחרת, אבל לאישה מותר.

"הוי עז כנמר"

ולכאורה תמונה...

הלא הנמר איבנו החזק שבחיות, ומדוע אפוא אנו מצווים הוי עז כנמר? וכי לא ראוי היה להלהיב ולעורר אותנו לעבודת ה' על ידי דמיון לאריה? הוי חזק כאריה...? אלא הקדוש ברוך הוא לא תובע מואתנו להיות חזקים. הכוח והחזק שיש בנו איבנו מועצם ידינו, אלא אנו מקבלים אותו מן' יתברך.

מה שבדרש מואתנו זו עזות. ובתכונה זו מצטיין הנמר. אמנם האריה חזק יותר מן הנמר. אך כאשר הנמר רואה לפניו חיה גדולה ומאיימת הוא איבנו נרתע לאחוריו. עם תכונות העזות שיש בו הוא קם ומתגפל על החיה ומשסע אותה לגזרים.

אלו היה היה עושה שיקול של מי חזק ממני, הרי בוודאי היה חושש מן החיה שמוולו ובמנוע מכל מגע אתה. במצא, אפוא, שיסוד ההצלחה שלו היא העזות לדבר מצווה.

מתוך גתיבי אור

הגר"א זצ"ל: ליצר הרע אין שליטה על האדם להטותו מדרכ הטוב, כי אם במקום שיש פתח פתוח לפניו ופרצה עומדת נגדו.

כמו שהעשירים הגדולים, שיש להם שטרות על סכומים גדולים שומרים על שטרות אלו מכל משמר, כך על האדם לעמוד על המשמר לשמור ימיו ושעותיו. כי כל יום שהולך לטמיון, הוא כאבידה שאין להחזירה. הח"ח

הנסיין מוכיח שהסיבה למריבות ולמחלוקות היא אי מתן "כבוד" ברגע שנותנים כבוד לאדם אחר אז הוא מתרכך, מתרצה, ומתחשב. לכן כשרוצים קשרים טובים ולא מחפשים אויבים סך הכל מכבדים..

מתוך ואהבת כהלכה

טעות היא לחשוב כי אין צורך להתאמץ ולעקור מן השורש את תאוות הכבוד, מתוך מחשבה שבמהרה יבואו ימי הזקנה ואז ממילא תחלוף לה מידה מגונה זו.

וההסבר לכך הוא שכידוע בשעה שנחלש אצל האדם אחד החושים, מיד יתחזק ויתאמץ אצלו חוש אחר, לפיכך בעת רפיון התאוות, לעת זקנה, מתגברת ומתחזקת הרדיפה אחר הכבוד ומי שרדף אחרי הכבוד בנעוריו רק מעט ירדוף אחריו בזקנותו הרבה!!!

משגיח רבי חיים שמואלביץ זצ"ל

על האדם לדעת כי כל מעשה שעושה בביתו- לעוב ולרע- משפיע על כל בני הבית, ולכן עליו להקפיד ולהוות דוגמא אישית בכל הליכותיו. ממנו יראו וכן יעשו.

מתוך 'ומתוק האור'

"ואל יבטיוזך יצרר שֶׁהשְׂאוֹל בֵּית מְנוֹס הוּא לך" אל תחשוב לרגע שביום המוות תמלט מעשיית רצון ה', שכן אם רצון ה' שתעשה דבר מה, תעשה אותו לבסוף או בגלגול זה או בגלגול הבא.

מתוך 'ומתוק האור'

"הוי זנב לאַרְיֹות וְאַל תִּהְיֶה רֹאשׁ לְשִׁוְעָלִים"

טוב לאדם להיות תלמיד למי שהוא טוב יותר ממנו, כדי שילמד ממעשיו, מאשר להיות ראש לאנשים פוֹחֲזִים וְרָקִים.

רש"י

כמה צריך אדם להיזהר שאשתו לא תטה מעבודת ה'. כמה מסכנה האישה שמטה את בעלה מעבודת ה'.

וכמה מאושרת האישה שמטה את הלב בעלה לעבודת ה'.

מתוך גתיבי אור

וכל מי שבא דבר עבירה לידו ופרש ממנה מאהבת הבורא לא מיראת אנשים, זוכה ועולה לגדולה!

"מעלות המדות"